XVI. ročník 3. číslo září 2012

Robinson®

vychází pod záštitou unicef

noviny pro děti každého věku zdarma

DNES ČTĚTE

1.
Příběh panenky
Škola zavolala

2.
Jakou máte paměť?
Všechno je vždy poprvé

3. - 4.
Hlásí se EKO-KOM
Boj Lenivky a Pořádníčka
Stránka plná zábavy

5.
Reportáž o květinových dětech
Mazlíček není hračka!

6.
Jsou tu vaše
Zoo noviny!

svět dětí

Tento sloupek, pravidelně věnovaný záslužné práci UNICEF, má dnes trochu netradiční text. Zaujala nás totiž povídka o tom, jak i hračky mohou rozjasnit tváře trpících a opuštěných dětí. A tak nás napadlo, že byste i vy mohli napsat podobné příběhy, jako je tento od Elišky. I tímto způsobem projevíte svou vůli pomáhat...

Byla jednou jedna panenka, která bydlela v moc krásném pokojíčku. Patřila bohaté holčičce. Spinkaly spolu v postýlce a každý den si spolu hrály.

Jednou dostala holčička jinou panenku. Ta měla hezké růžové šatičky s mašličkami. Hrála si s ní a na svou starou panenku úplně zapomněla.

A nešťastná panenka vypráví svůj příběh: „Dala mě tedy její maminka do krabice, kde ležely rozbité hračky. Zeptala jsem se malého medvídka, co s nimi udělají. Povídal mi o divné velké zahradě, kde se válejí rozbité hračky, které nikdo nechce. Leží prý někde za městem. Říká se jí smetiště pro rozbité hračky...

Malá panenka

A opravu, medvídek nelhal, dostala jsem se mezi rozbité hračky, ale byly na mě zlé a mně bylo moc smutno. Pomyslela jsem si, že musím pryč. Noc byla ošklivá, zimou jsem se třásla a už jsem chtěla být zpátky ve městě u nějaké hodné holčičky. Brzy ráno přijelo auto, co mě včera přivezlo, a vyložilo další rozbité hračky, se kterými si už jejich děti nechtěly hrát. Rychle jsem vběhla dovnitř a auto se rozjelo. Trvalo to jen chvilku a zase zastavilo. Rychle jsem vyběhla a schovala se za roh. Chvilku jsem seděla a přemýšlela, kam půjdu.

Zrovna šla okolo malá holčička ze školy a náhodou si mě všimla. Byla jsem šťastná, že u ní budu mít nový domov. Holčička jela domů vlakem.

Nastoupily jsme spolu s ostatními lidmi do vlaku a usadily se u okna: „Už se těším, až tě ukážu mamince. Podívej, jak krajina rychle ubíhá, brzy budeme doma.“ Náhle přišla další holčička, její kamarádka. Jak jsem byla překvapená, když na mě dívka zapomněla a se svou přítelkyní vystoupila. Bloudila jsem vlakem, až jsem v zadním vagónu plném zvláštních věcí usnula...“

Panenka netušila, že tento vagón věcí míří s charitativní sbírkou až do daleké Afriky. Když se probudila, řekla si: „Tady je ale horko! A ti lidé, ti jsou nějací hnědí...“

... a panenka dál pokračuje ve svém vyprávění: „Najednou ke mně přiběhla spousta dětí a říkaly – takovou krásnou panenku jsme ještě neviděly.“ Vzaly si mě domů, pečlivě a s láskou se o mě staraly. Tak jsem konečně až v daleké Africe našla svůj nový domov...“

Eliška Rubešová, tř. 6. B,
ZŠ a MŠ Edvarda Beneše, Písek

• • •

Zamyslete se tedy i vy všichni a hledejte cesty, jak se připojit.

- **Český výbor pro UNICEF**
  Elišky Peškové 17/741, 150 21 Praha 5
- **tel./fax: 257 320 244**
- **e-mail: unicef@unicef.cz**
- **www.unicef.cz**
- **bankovní účet 2200022/0300**
- **variabilní symbol Přátel dětí UNICEF je 55 k výše uvedenému účtu (lze zadat i trvalý příkaz k pravidelným měsíčním příspěvkům).**

Na programy pomoci dětem přispějte i odesláním SMS ve tvaru DMS UNICEF na č. 87777. Dále zakoupením pohlednic, blahopřání a dárkových předmětů v prodejnách UNICEF (v Domě OSN, nám. Kinských 6, Pha 5; v Nákupní galerii Atrium, Karlovo nám. 10, Pha 2; Vinohradský Pavilon, Vinohradská 50, Pha 2; IKEA Praha, Brno, Ostrava), ale i prostřednictvím internetové stránky nebo tištěného katalogu, který na požádání obdržíte.

Panenku z projektu Adoptuj panenku a zachráníš dítě si také koupíte v daných prodejnách nebo díky internetu v části e-panenky.

„Já se strašně těším do školy,“ prohlásila už v polovině prázdnin drobounká dívenka s plavými culíky. Je jí šest let, jmenuje se Vanesa a po prázdninách měla nastoupit do první třídy. Škola pro ni představuje něco trochu tajemného a do té doby nedostupného, ale nesmírně přitažlivého, co ji přibližuje světu dospělých.

Ach jo, znovu do lavic!

Její starší bráška Patrik má před sebou už pátou třídu, a tak se považuje za školního mazáka. Na rozdíl od Vanesy by nejraději prodloužil prázdniny po vzoru pana Verna na dva roky.

Když namítám, že by mu pak školní vzdělání v dalším životě chybělo, protestuje tím, že zlomky, větný rozbor nebo chemické vzorce stejně v normálním životě potřebovat nebude. Jeho kamarád Martin s ním ale tentokrát nesouhlasí: „To tedy nemáš pravdu. Vždycky něco z toho budeš potřebovat. A co když budeš chemikem, nebo spisovatelem, nebo účetním...“ – „Anebo učitelem jako já...“ dodává malá Vanesa důležitě a všichni se smějí.

„To děti někde v Africe nebo Indii po škole přímo touží a patří k jejich velkým snům,“ říká Martinova sestřenice Adéla, která v nadcházejícím školním roce základní školu končí. Už má naplánované další kroky, chce jít na střední knihovnickou školu a pracovat s knihami. A také ví, protože často pročítá různé magazíny, o zakládání škol v centrální Africe za přispění dotací z Evropy a Ameriky a o tamějších neutěšených poměrech. „Víš, jak se radují, když se jim podaří do nějaké školy dostat? A co by daly za to, kdyby měly tvoje možnosti.“

„Jo, a ke všemu bys měl ještě hlad,“ skáče Adéle do řeči rozumbrada Vanesa. Patrikovi se nějak nedostává slov na další odpověď, a tak mlčí. „Když to tak vezmu, vždyť tě přece baví dějepis a literatura, taky zeměpis a tělocvik, a pokud vím, tak ani v ostatních předmětech na tom nejsi se známkami špatně. A proč bys dobrovolně chodil do všech těch kroužků a oddílů, kdyby tě to nebavilo?“ přidává se znovu Adéla.

Patrik kapituluje: „No, já vím, to se jen tak říká, vlastně se tak trochu taky těším – na kluky, na nové věci, na zeměpisnou olympiádu... Možná mě jen štve ta pravidelnost, ta každodenní povinnost.“

Ale ani s tím to není zase tak děsivé, jak mudrují další děti. Vždyť jsou volné soboty a neděle, různé svátky, několikeré další prázdniny, i když o něco kratší než ty báječné letní.

Povinnosti ovšem máme všichni – malí, velcí, dospělí, prostě všichni. Každý z nás má nějakou povinnost podle svých možností. Povinnost přispět k tomu, aby se nám na Modré planetě dobře žilo, abychom ji uchránili před ničením a zkázou. Ale také před hloupostí a neznalostí. K tomu nutně potřebujeme vzdělání, k němuž je základní škola prvním stupínkem A proč tedy právě na tenhle schůdek nevstupovat po letním odpočinku zvesela, s nadějemi a plány?

Hanka Hosnedlová

Titulní obrázek z dětského kalendáře 2013:
autor Jan Buček, 6. B, ZŠ Pohůrecká, České Budějovice

Diktátor, který pomáhá

Víte, co je to diktátor? Jako první vás nepochybně napadne odpověď spojená s hodinami dějepisu a s panovníky, kteří bezvýhradně uchopili moc do svých rukou, mnohdy s pomocí vojska a krvavým potlačením jakéhokoliv odporu.

Ale s tím naším diktátorem se naopak pojí spíše kladné hodnocení, takže bude o něj zcela nepochybně velký zájem. Tedy spíš asi z řad rodičů než dětí, ale je k prospěchu i všem klukům a děvčatům, kteří nemají dostatečně pevnou vůli. Třeba pro doučování, procvičování probírané látky apod.

Jedná se totiž o zařízení, které blokuje přístup k počítačovým programům, dokud si dítě nesplní vložené zadané úkoly. Jakmile ale tyto své povinnosti splní, otevírá se mu přístup k ostatnímu. Takový malý domácí diktátor vám vlastně nenásilným způsobem může pomoci i ke zlepšení známek ve škole. Nechcete to s ním zkusit?

-hh-

Detektivka

Z prázdnin si všichni přinášíte spoustu zážitků a zkušeností, o které byste se jistě rádi rozdělili s kamarády a spolužáky. Jednou z vhodných cest je i článek pro náš časopis Robinson. Tak, jako to udělal Jakub, který ke své zkušenosti z letního tábora dokonce připojuje návrh na jeho využití i ve školních lavicích.

Letos jsem byl se sestrou Ivanou na táboře, který byl díky vedoucí Marii tak trochu zaměřený literárně. Přivezla celý kufr knížek pro mládež a hned na začátku nám je rozdala. Měli jsme si je číst, když jsme odpočívali, při chvílích volna mezi táborovým programem nebo když pršelo. A pak jsme o tom, co jsme přečetli, měli ostatním vyprávět. Ale ne celé – jen tak daleko, aby ostatní mohli hádat, co se asi s hlavním hrdinou nebo hrdinkou stalo dál, a aby to bylo napínavé. Asi by tak vznikla celá řada dalších knížek, co všechno si kluci a holky navymýšleli. A byla přitom legrace. Každý pak ale toužil knížku si dočíst. A kdo to nestihl na táboře, napsal si název knížky a autora a už se těšil, že si ji půjčí doma v knihovně. Já jsem pak díky tomu ve zbytku prázdnin přečetl nejvíc knížek za celý svůj život.“

-oddop-

Znalkyně dětské duše

Oblíbené spisovatelce Markétě Zinnerové přišli přát k jejím sedmdesátým narozeninám i její vděční čtenáři. Mnozí ji totiž znají nejen z jejích posledních knižních titulů, ale také ze svých vlastních dětských let, kdy její romány pro mládež doslova hltali. A zapomenuté rozhodně nejsou ani televizní zpracování jejích nejoblíbenějších románů pro děti a mládež, která se vracejí na obrazovky stále znovu. Jistě si i vy vzpomenete třeba na Indiány z Větrova o klucích a děvčatech z dětského domova nebo na půvabný seriál Tajemství proutěného košíku, kde se v dětských rolích objevují dnes populární herci a moderátoři, anebo na jiný úspěšný seriál My všichni školou povinní. Jeden z gratulantů označil Markétu Zinnerovou za znalkyni dětské duše. A to je nesporně pravda, protože jinak by z jejího pera nevzniklo tolik krásných a dětskému čtenáři blízkých příběhů.

Ruku v ruce s upřímnými přáními však gratulanti vyslovovali i své vlastní přání – aby těch knížek podepsaných autorkou Markétou Zinnerovou bylo ještě co nejvíce…

-oddop-

Toto vydání vzniklo za podpory odboru ochrany životního prostředí Statutárního města České Budějovice

zprávy

Kdo ví o vaší škole?

Jak velký je zájem o to zviditelnit svou školu a získat pro ni co nejlepší ocenění, dokázala nedávná anketa vyhlášená jihočeským Deníkem. O umístění škol na příčkách vítězů rozhodovaly hlasy nejen žáků, ale i jejich rodičů, prarodičů a veřejnosti vůbec. Ve snaze zviditelnit svou školu ještě jinak jde však tentokrát jen a jen o žáky samotné.

V tomto případě máme na mysli třeba školní časopisy anebo ročenky, které mají často dlouhou tradici. Jsou to dokumenty, ke kterým se můžete vracet ještě po létech. Modernější formou jsou pak archivní nahrávky různých, pro školu důležitých událostí na DVD, které vystřídaly předchozí videokazety. I ty mají svou nespornou výpovědní hodnotu pro budoucnost. Úplně nejnověji se nejen školy, ale i různé kroužky a oddíly zviditelňují prostřednictvím internetu. Máme na mysli webové stránky, kde škola prezentuje svou historii, fotografie z pořádaných akcí i nejnovější dění pod hlavičkou školy či programy a plány do budoucna. Jejich výhodou je, že se dají rychle a bez problémů doplňovat a měnit.

A jak je tomu právě u vás? Můžete se pochlubit časopisem, archivem DVD nebo webovými stránkami? Napište nám o tom. Moc se těšíme na vaše řádky a ty nejzajímavější zveřejníme na našich stránkách.

Gratulujeme vítěznému časopisu

Těsně před letošními prázdninami se v Českých Budějovicích konalo slavnostní vyhlášení výsledků krajského kola soutěže Školní časopis roku 2012.

Náš Tyláček obhájil loňské vítězství a obsadil ve své kategorii opět první místo. Kormě toho získal i Cenu Františka Saleského v kategorii Obsah.

Byl proto nominován na reprezentaci Jihočeského kraje, města Písku a naší školy v celostátním kole této soutěže, které se pravděpodobně uskuteční v září.

ZŠ a MŠ J. K. Tyla, Písek

důležitá čísla

KRIZOVÉ CENTRUM PRO DĚTI A RODINU V JIHOČESKÉM KRAJI

KRIZOVÉ CENTRUM
PRO DĚTI A RODINU
V JIHOČESKÉM KRAJI
387 410 864

• • •

LINKA DŮVĚRY PRO DĚTI
ČESKÉ BUDĚJOVICE
VOLEJTE VE DNE I V NOCI:
387 313 030
386 355 500

• • •

LINKA BEZPEČÍ DĚTÍ A MLÁDEŽE
BEZPLATNÉ VOLÁNÍ ODKUDKOLIV
800 155 555

Vydavatel, redakce:
Robinson o.s., Rudolfovská 34, České Budějovice
e-mail: redakce@noviny-robinson.cz
www.noviny-robinson.cz
za garance OOŽP Statutárního města České Budějovice
Inzerce, grafická úprava:
STUDIO GABRETA® spol. s r.o., České Budějovice
info@studio-gabreta.cz
Tisk: TISKÁRNA PROTISK, s.r.o., České Budějovice
Reg. č.: MK ČR 7767
Vytištěno na recyklovaném papíru
Vydavatel se nemusí vždy ztotožnit s názory autorů publikovaných příspěvků

medailonek

Každý medailonek nemusí vždy být o lidech a jejich osudech. Tentokrát je o špatné náladě, vlastním přecenění a o zbytečné vzpurnosti. Čtěte, jak to s nimi dopadlo…

Fonetická paměť

„Miško," ozval se mámin hlas z kuchyně. Nesnáším, když mi říká Miško, copak jsem nějaká myš, jmenuju se Michala, tak co...

„Co je?" zabručím otráveně, aby to bylo všem jasné.

„Už máš napsaný úkoly?" nedá se odradit máma.

„Nemám a psát je nebudu!" vzdoruji umíněně.

„A pročpak?" ozve se zákonitě z kuchyně.

Protože mě to štve, chtělo se mi říct, ale to už bych asi zašla moc daleko, tak jen zahučím koutkem pusy: „Protože žádný nemáme."

„Tak mi dojdeš nakoupit," trumfuje máma a já mám tím pádem knock out. Ale neodpustím si štiplavou reakci: „Už zase? Proč nejde Marek?"

„Protože píše úkoly," odpálí mě máma a já se poraženě vleču do šatny pro tašku a do kuchyně pro peníze.

„Tak koupíš mlíko, kup to jihočeský plnotučný, potom kafe – Jihlavanku, jiný nekupuj," poslouchám na půl ucha, protože jsem oknem zahlídla venku Blanku s Patrikem. Sakra! Kdybych byla šla o kapku dřív, mohla jsem Patrika potkat dřív než Blanka. Ale ještě je můžu dohonit. „Potom vezmi chleba – šumavu, stačí půlka veky, pár rohlíků, kdyby měli ještě ty sojový, nějakej olej – nejradši slunečnicovej, čtvrt kila gothaje do fleků, jo a nezapomeň dvě okurky – hadovky," bublá mi mámin hlas v uších, když už se šinu do chodby a obouvám si tenisky.

Seběhnu svižně schody a řítím se ulicí, abych pak těsně za Blančinými zády nasadila nenápadný klátivý krok:

„Jé, Blančo, kde se tu bereš, já tě vůbec neviděla?"

„Ále, musím jít nakoupit – sem se z toho nedokázala vyvlíct," Blanka ukázkově předvádí trapnost toho, co si rodiče od nás dovolují vyžadovat.

„Já taky, ty rodiče sou fakt nemožný, jako kdybysme byli nějaký votroci," nenechávám se zahanbit Blančiným výstupem.

Blanka žmoulá v ruce žlutý lísteček se seznamem uloženého nákupu a já marně protáčím mozkové závity ve snaze vzpomenout si, co jsem to vlastně měla všechno nakoupit. Mám ale fonetickou paměť, jak tvrdí naše úča na anglinu, a tak se mi v duchu vynořují útržky mamčina monologu.

„Můžu ti pomoct?" ptá se Patrik, když vidí, jak se zmateně motám kolem regálů.

„Jo, to budeš hodnej, tak to bude šumavský mlíko, plnotučný, jihlavskej chleba – půlku a balíček jihočeskýho kafe," lovím usilovně v paměti, ve které to skřípe jako ve staré nenamazané strojovně. „Potom slunečnicový rohlíky, sojovej salám, gotlandskej olej a salátový okurky, ty zmijovky..." mám pocit maratonského vítěze, když ze sebe chrlím všechny ty položky s uspokojivým vědomím, že jsem na nic nezapomněla.

„Čoveče, nic takovýho tady nevidím," Patrik se bezradně rozhlíží po regálech, a když neuspěje, zavolá na prodavačku, která na druhé straně doplňovala zboží.

„Šumavský mlíko, to jsme v životě neměli," kroutí hlavou prodavačka, „a jihlavskej chleba taky ne, to se sem nevozí z takový dálky. A slunečnicový rohlíky – to sem ani nikdy neslyšela, zmijovky..." Přemítavě kroutí hlavou a kolem ní se srocují další prodavačky a zákaznice. Pak se přísně zahledí na přešlapujícího Patrika. „Hele, mladej, jestli si chceš dělat z lidí blázny, tak si na špatný adrese. Koukej vodcaď padat, nebo zavolám vochranku."

Patrik se bezradně rozhlédne kolem, a když vidí, že navztekaný hlas prodavačky přilákal pozornost širokého okolí, rychle vyklízí bojiště. V chůzi mě chytne za ruku a táhne s sebou ven. „To sis tedy mohla vodpustit, takhle mě ztrapňovat. Ti asi něco leze na mozek, ne?" syčí přes sevřené rty a mně se chce brečet a řvát zároveň.

Tak tohle jsem tedy projela, blesklo mi hlavou. A může za to ta moje prokletá fonetická paměť.

Hanka Hosnedlová

Obrázek Září z dětského kalendáře 2013:
autorka Sára Čalounová, 6. A, ZŠ Kubatova České Budějovice

všetečkova všehochuť

Znáte svoje město?

Dneska navštívíme českobudějovickou katedrálu svatého Mikuláše, která se nachází přímo v centru města, jen malý kousek od hlavního náměstí, hned vedle Černé věže. Je to hlavní kostel krajské metropole.

Jeho základní kámen byl položen okolo roku 1265, krátce po založení města. Ačkoliv kostel začal být užíván už zhruba v roce 1297, k dokončení hlavní budovy došlo až v polovině 14. století. Byl několikrát přestavován a katedrálou se stal v roce 1785.

Vedle kostela býval městský hřbitov, zrušený roku 1784. V posledních letech zde probíhají úspěšné archeologické průzkumy.

Něco o ostrovech

Víte, který ostrov na zeměkouli je největší? Asi jste se to už učili i ve škole, takže víte, že je to Grónsko, které zaujímá 2,2 milionu kilometrů čtverečních. V poslední době ale přišli vědci s dohady, že Grónsko ve skutečnosti tvoří ostrovů několik a jsou pospojovány a překryty ledovcem.

Největší souostroví pak je Indonésie, má tvar půlměsíce a zahrnuje víc než 3 000 ostrovů a ostrůvků.

A do třetice – největší poloostrov je Arabský poloostrov. Má zhruba tři a čtvrt milionu kilometrů čtverečních.

Ahoj, kytky!

Kopretina (latinsky Leucanthemum) rozhodně patří k nejkrásnějším volně rostoucím letním květinám. Její bílé okvětní lístky se žlutým prostředkem jsou ozdobou každé kytice lučního kvítí.

Při podrobnější prohlídce květu zjistíte, že žlutý kulatý střed, ukrytý v sukýnce z dlouhých bílých okvětních lístků, je tvořen droboučkými trubkovitými útvary.

Podle odborníků je kopretin více než třicet druhů. A to jsme se ještě nezmínili o druzích šlechtěných, které zdobí naše zahrádky.

-red-

Také po ukončení jubilejního 10. ročníku oblíbené literární soutěže o „Jihočeskou žabku 2012" byl vydán sympatický sborníček s mnoha texty. Žádný div, že nás zaujal. Sešlo se plno velice zajímavých literárních pokusů, někdy už dokonce téměř dokonalých próz. Tedy i úsilí organizátorů, Jihočeského klubu Obce spisovatelů a Krajského úřadu Jihočeského kraje, zaslouží chválu. Co když právě zde vůbec poprvé publikovali svá dílka budoucí skuteční autoři? Bylo by to jen dobře. I celá soutěž se vlastně konala ve znamení toho, že se vše na tomto světě vždycky stává „poprvé".

Otisknout nemůžeme vše. Žádné noviny nejsou „nafukovací". Proto jsme pro tentokrát vybrali alespoň dvě z prací, které získaly Čestná uznání. Jejich podstatné části rádi publikujeme.

Mé poprvé

Když jsem se poprvé podívala na svět, vůbec jsem nevěděla, co mě čeká. Myslela jsem si, že vše bude jednoduché a s ničím nebudu mít problém...

Poprvé jsem udělala svůj první krok, řekla jsem své první slůvko, začal mi růst můj první zub. Lidé mi začali říkat, co smím a co nesmím dělat, začali mě trestat, ponaučovat, napomínat. A já začala odmlouvat a odporovat... Začala jsem si hledat kamarády, zábavu a potěšení.

Vždy, když jsem něčeho poprvé dosáhla, měla jsem obrovskou radost a byla jsem na sebe pyšná... A co je nejdůležitější – poprvé jsem začala chodit do školy.

Tam jsem poznala spoustu nových věcí. Učili mě, jak se mám chovat k lidem, jak se mám vyznat v životě... Poprvé jsem začala poznávat, že život není jen o tom, kolik plyšáků máme v posteli nebo kolik máme panenek a autíček. Začala jsem si uvědomovat, že život je o tom, jak dosáhnout svého životního cíle. A věděla jsem, že s tím začnou i moje povinnosti.

Tolik jsem vám řekla o mém „poprvé" a věřím, že jich v životě ještě hodně zažiji. Vždyť život je sám o sobě celé jedno velké POPRVÉ.

Dagmar Hotová, ZŠ Vajgar, Jindřichův Hradec

Poprvé

Kdo jsem, není důležité. To, co vás bude zajímat mnohem víc, je, že žiju ve Hvězdě. Možná si říkáte, vždyť to není možné, ale má existence, slova a myšlení jsou toho jasným důkazem. Stále pochybujete?

Má Hvězda mě nosí všude s sebou. Už tolik dní, nebo to jsou týdny, měsíce...? Nevím. Zde uvnitř to vypadá pořád stejně. Dny i noci zde žiju v absolutní tmě...

Když jsem si poprvé uvědomil svou existenci, byla má Hvězda obrovská, zdála se být nekonečnou. Nikdy jsem neodhadl, jak moc obrovská musela být... Hned od začátku jsem ji cítil, byli jsme na sebe jakýmsi prazvláštním způsobem napojeni. Mluvila ke mně, a i když její hlas přicházel z obrovské dálky, byla tu se mnou. Nikdy mě neopustila.

Časem, jak jsem začal víc přemýšlet o své existenci a místě, kde se nacházím, začínal jsem její hlas slyšet lépe a léípe, jako by se ke mně přibližovala.

Není to tak dávno, co se mi stala podivná věc... Pocítil jsem totiž to, co vy nazýváte dotekem. Poprvé ve svém životě jsem se něčeho dotkl. Vyděsilo mě to, vždyť má Hvězda byla nekonečně velká, jak jsem se octil na jejím okraji? Chtěl jsem se otočit a utéct, ale co to... Má Hvězda se začala zmenšovat?! V hlavě se mi promítl celý život s Hvězdou. Tak takhle tedy vypadá apokalypsa?

Ten den jsem usínal s těžkou hlavou. Probudím se vůbec? Během spánku jsem slyšel svou milovanou Hvězdu. Tentokrát to nebyla slova plná něhy. Naříkala, plakala. Byla snad nemocná? Zevnitř jsem ji hladil. „Hvězdičko..."

Za pár okamžiků se má Hvězda rozevřela a já spatřil něco kouzelného. Tma se rozsvítila, všude bylo tolik světla, až z toho pálily oči, přivřel jsem je. A pak... jsem se narodil.

Tereza Opelková, Holubov

Třídění odpadů je vlastně snadné, ale je třeba pořádně ho znát a umět. Opět jsme požádali celosvětově známého detektiva Vytřídila, aby nám se vším pomohl. Ani tentokrát, stejně jako minule, se nezdráhal a přislíbil, že vás bude provázet každým letošním vydáním Robinsona.

Tedy ho nezklamte a vydejte se s ním za dobrodružstvím...

Detektiv Vytřídil vám nyní prozradí správné vyluštění Doplňovačky z čísla 2:
„Znám už na mou věru, barvy kontejnerů“
Odpovědí přišla opravdu velká kopice, takže náš detektiv pořádně zamíchal losovacím bubnem a „vytřídil“ tři z vás, kteří dostanou drobnou odměnu:
Lukáš Svojtka z Týna nad Vltavou, Tereza Solfronková z Českých Budějovich a Hana Honzová ze Lnářů.
Gratulujeme a nezapomeňte - na další straně je opět Doplňovačka o ceny!

! POZOR opět SOUTĚŽ !

Baví vás psát, kreslit, fotit, vymýšlet příběhy? Výborně! Pak je tato soutěž určena právě vám!

Námi vyhlášená soutěž má dvě kategorie, přičemž obě mají společné téma. Asi už tušíte – jaké. No správně! Když jsme na listu o třídění odpadu, tak se pochopitelně i soutěž musí týkat tohoto problému.

Ano, i když se vám to nemusí zdát a přijde vám třídění odpadu jako normální věc, která k životu tak nějak prostě patří, je to ještě stále problém. Mnoho lidí si myslí, že třídění nemá smysl, a vůbec se k tomu staví negativně. Nejčastější odpovědí, když už jim dojdou argumenty, je: „Stejně se to pak háže na jednu hromadu, tak proč bych s tím měl ztrácet čas!“

Ale my víme – a to nejen díky mimořádným číslům Robinsona v loňském a předloňském ročníku – že to tak není a že se odpad dále zpracovává.

Tak a teď jsme se oklikou dostali k jádru pudla, neboli k vlastní soutěži. Jak už jsme na začátku psali, má dvě kategorie:

1. Kategorie - váš pohled na třídění odpadu a jeho další využití

Nakreslete obrázek, napište nějaký text (rozhovor, povídku, reportáž...) či pořiďte fotografii na téma: co si myslím o třídění odpadu a jeho dalším využití.

Ze všech materiálů, které nám pošlete, vybereme tři nejlepší a otiskneme v dalších číslech Robinsona. A protože věříme, že toho přijde celá kopice, tak to, co se nevejde do „papírových“ novin, dáme na webové stránky www.noviny–robinson.cz

Z nejhezčích, nejvtipnějších... prostě ze všech NEJ pak porota vybere a odmění dárkem.

2. Kategorie - komiks

Na stránce 4 tohoto čísla je komiks EM TROJKA. Opět se v něm setkáte z trojicí kamarádů Michalem, Matyášem a Majkou a zase budou řešit problém s netřídiči odpadů.

A tady je prostor pro vás. Protože v komiksu chceme i nadále pokračovat, proč by se autorem toho příštího nemohl stát někdo z vás?

Stačí poslat námět (text bez obrázků), co by měla EM TROJKA řešit (pochopitelně na téma třídění odpadů), a naše paní ilustrátorka už to převede do komiksové podoby.

A zase tady platí jako u první kategorie – nejlepší náměty budou odměněny dárkem.

U obou kategorií platí, že nám můžete práce poslat sami za sebe nebo třeba za celou třídu. Teď už jen stačí popřát hodně autorského štěstí – a my se těšíme, že vás tato soutěž bude bavit.

Soutěžní práce posílejte buď na redakci Robinsona:
Robinson, Rudolfovská 34, 370 01 České Budějovice
nebo na e–mail: **redakce@noviny-robinson.cz**

Dětský Eko-den

Ke dni dětí dostal náš ekotým ten nejlepší dárek, jaký si mohl přát. Nemuseli jsme ten den do školy. Společnost EKO–KOM spolu se Statutárním městem České Budějovice pořádala dětský den na téma třídění odpadu. Požádala náš ekotým, zda by nemohl pomoci s organizací dne. Nabídku jsme velmi rádi přijali. Dětský den se odehrával v Recyklační aleji v Dukelské ulici.

Když jsme ráno dorazili na smluvené místo, přivítal nás velmi milý pán. Rozdělili jsme se do skupinek, ve kterých jsme pomáhali na jednotlivých stanovištích. Děti si mohly zkusit vytřídit různé druhy odpadu do příslušných kontejnerů, projet eko–slalom na koloběžkách, poskládat puzzle a největší zájem byl o závod ve vedení kontejnerů na plasty a na papír. Za tyto aktivity soutěžící po zásluze obdrželi velmi zajímavé ceny. Na závěr si děti mohly prohlédnou minivýstavu naší školy. Ukazovali jsme, že odpad můžeme vytřídit i jinak, než ho pouze vyhodit do příslušného kontejneru. Představili jsme některé modely šatů z naší eko–módní přehlídky, která se konala na konci minulého školního roku. I na žáky prvního stupně se na výstavce nezapomnělo. Mohli vidět některé jejich výrobky z různých druhů odpadového materiálu, které jsme vytvářeli během celodenních projektových dnů. Všem dětem, i z našeho ekotýmu, se den velice líbil. Dozvěděli jsme se mnoho nových informací, které určitě využijeme v dalších aktivitách do projektu Ekoškola.

Magda Michalovová, tř. 8. B,
ZŠ a ZUŠ Bezdrevská, České Budějovice

Ponaučení z prázdnin

Já a Erika jsme o letošních prázdninách byly společně na letním táboře. Naše vedoucí Vlasta měla s sebou několik čísel Robinsona a četla nám z něj různé zajímavosti. Vždycky po snídani jsme měli „volnou tribunu“, kdy jsme mohli navrhovat, co bychom chtěli dělat, co bychom zlepšili, co se nám nelíbí a podobně. A Zdeněk navrhl, že bychom mohli udělat takové eko–oddíly, podobné jako EmTrojka, vždycky se čtyřmi členy. To se všem líbilo a pojmenovali jsme se podle barev. Já, Erika, Věrča a Markéta jsme byly Žluťásci. A ta družstva mezi sebou soutěžila. Nejen v ekologickém chování v táboře, ale i v různých kvízech, které Vlasta a Naďa, naše vedoucí, na každý den vymýšlely. Bylo to zábavné a napínavé. Sice jsme nezískaly první cenu, ale dneska už víme o ekologii, třídění odpadů a jejich dalšího využití mnohem víc než před odjezdem na tábor.

Lenka a Erika

Ptali jsme se, jestli víte, co se s odpadem, kterýž vyhodíte do správného kontejneru, děje dál. A zjistili jsme, že to ví jen málokdo. Tak jsme se dali do pátrání.

Lidé jsou schopni vyhodit vše

Auto, které si přijede pro vámi vytříděný odpad do barevných kontejnerů, ho odveze do velké haly na dotřiďovací linku. Teď se asi divíte, proč na dotřiďovací linku, když ut jste ho vytřídili vy. Ale ne všichni lidé jsou ukázněni a opravdu vyhazují do papíru jen papír, do plastů jen plasty, do skla jen sklo... To je jeden z důvodů, proč je nutné odpad znovu třídit. Spíš by se dalo říct, že pracovníci odpad čistí od toho, co tam nepatří. No, a ten další důvod? Na dotřiďovací lince se odpad ještě rozděluje podle různých druhů. Například papír na lepenku, noviny a směsný papír. Nebo plasty se třídí na petlahve, které se ještě třídí podle barev, zvlášť se dává polystyren, fólie a další druhy směsného plastu. Každý druh se totiž dál zpracovává jinak. Ale to už ne na dotřiďovací lince. Tady se z vytříděného odpadu stává druhotná surovina a jako taková už dále putuje ve slisovaných, až dvousetkilových balících, ke konečným zpracovatelům, kteří odpad přetvářejí například na recyklovaný papír, nové plastové nebo skleněné výrobky nebo třeba na stavební desky, které se vyrábějí recyklací nápojových kartonů.

A proč jsme reportáž nazvali Lidé jsou schopni vyhodit vše? Protože jsme se dozvěděli, že se občas na dotřiďovací lince najdou i platné peníze, zlaté nebo stříbrné řetízky, nebo dokonce mobilní telefony. Naštěstí se tak neděje moc často. Nejvíce perných chvilek zažívají pracovníci dotřiďovacích linek právě kolem Vánoc, kdy nacházejí třeba nerozbalené vánoční dárky, založené peníze v knihách nebo staré hračky z vánočních úklidů.

Rada na závěr: Třiďte správně odpad a dávejte si pozor, co vyhazujete. Pokud si nejste jistí, co kam patří, podívejte se na stránky www.jaktridit.cz.

Z časopisu Tyláček, ZŠ J. K. Tyla, Písek

Představujeme vám další dvě bytosti, které se nemají rády a vlastně mezi sebou neustále bojují. Určitě poznáte, ke které je správné se přidat.

Lenivka pohodlná

Z rodu jezinek škodlivých

Tahle jezinka nevypadá na první pohled vůbec špatně, má dokonce růžové buclaté tvářičky a svádivý úsměv, ale je značně nebezpečná. Vyhledává totiž lidské jedince a vysává jejich schopnosti správné volby. A to se pak projevuje i v různých prostředích a jednáních napadených osob. Navíc se dokáže skvěle maskovat, takže její přítomnost zpočátku vůbec nezjistíte.

Můžete si ji přinést domů s nákupem, ve školním batohu nebo v tašce s oblečením z tréninku. A jak ji rozeznáte?

Lenivka působí zpočátku nenápadně. Třeba jdete po ulici a právě dojídáte balíček sušenek. V ruce držíte prázdný obal a odpadkový koš je dvacet kroků za vámi. Lenivka vám ale zabrání udělat těch pár kroků a donutí vás zahodit sáček přímo na chodník. Nebo doma dopijete limonádu a petlahev hodíte do koše na běžný odpad, než abyste s ní došli do šatny a dali ji do pytle na plasty. Anebo vás maminka pošle s odpadky a vy, místo abyste papír a sklo vhodili do speciálních nádob, nacpete všechno společně do černého kontejneru, který stojí blíž u dveří. Podobných případů vidíte denně určitě celou spoustu. Jenom vás nenapadlo, že je má na svědomí Lenivka pohodlná.

Ale teď, když už to víte, můžete pomoci i s jejím zaháněním. Není to příliš složité – stačí pár slov, rada, domluva, varování. A Lenivka je v podstatě bázlivá, uteče při vašem prvním správném kroku.

Pořádníček urputný

Patří sice do rodu skřítků prospěšných, ale dovede i potrápit!

Pořádníček urputný se vyskytuje naprosto všude, ať už v domácnostech, na ulicích nebo v přírodě. Přesto jen skutečně málokomu se podaří jej spatřit. Ne, že by byl tak plachý, ale umí velice šikovně zacházet s pláštěnkou neviditelnosti. Takže, i když stojí přímo u vás, vy ho prostě nevidíte.

Doslova nesnáší nepořádek, ale protože je maličký (asi jako kulička angreštu), nedokáže si s jeho odstraňováním sám poradit. Potřebuje k tomu lidi, které využívá k naplňování svých životních cílů. V podstatě zase kdyby nebylo lidí, nebyl by všude nepořádek, jehož likvidování je pořádníčkovým celoživotním úkolem.

Když třeba odhodíte na ulici obal od nanuka nebo plechovku od limonády, zaznamenají to radarové anténky nejbližšího pořádníčka a ten se na vás okamžitě zavěsí. Někdy vás štípne do paty, píchne do kolena, zatahá za uši nebo zasvědí v nose. Vy ale vůbec netušíte, proč vás najednou někde píchlo nebo štíplo. A když nezareagujete, pořádníček se snaží upozornit na nepořádek někoho dalšího, kdo kráčí kolem. A občas má i úspěch. Ten kolemjdoucí vás upozorní, co jste provedli, a vy se zastydíte a odhozené věci seberete, aby je mohl spolknout ten kontejner, kam patří.

V současnosti jsou ovšem pořádníčci šíleně přepracovaní, protože nepořádku spíš přibývá, než aby ho ubývalo. A tak jsou i často nemocní a ztrácejí sílu. Ovšem s každým úspěšným zásahem jim síla zase přibývá. Takže vlastně záleží i na vás, jestli nám tenhle druh skřítků vydrží ještě nějaké to století.

Text: Hanka Hosnedlová
Ilustrace: Zdeňka Študlarová

EKO-KOM
AUTORIZOVANÁ OBALOVÁ SPOLEČNOST

Doplňovačka

Vždy mám dobrou náladu... ***(zbytek v tajence)***

Vyluštěnou tajenku nám zašlete na náš e-mail redakce@noviny-robinson.cz do 10. října, tři z vás vylosujeme a odměníme.

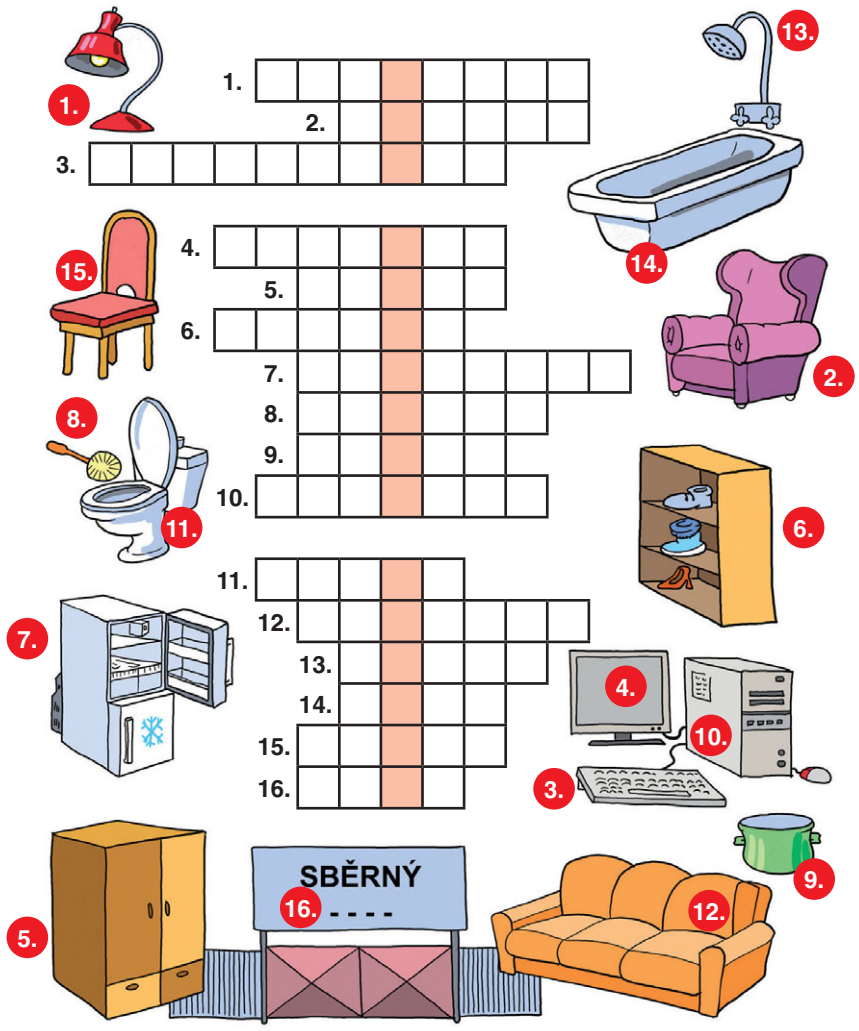

Osmisměrka

V Českých Budějovicích mají jedinečný projekt, který se jmenuje.... ***(?)***

ATAK, BRANDL, DÍVAT, DOGGER, FURT, GANG, GANGY, GONAGRA, CHRIE, CHTÍT, CHUDOBKA, KÁDR, KOKŘI, KOVÁNÍ, KOVAT, RYBKY, STOA, TRNÍ, TUBUSY, UFON, ÚLOV, ÚPIS, VEKA, VŘES, ZRAK, ZVARA

G	R	G	Y	E	D	Í	V	A	T
B	A	O	T	S	D	R	E	A	A
C	R	N	Y	O	U	Y	K	T	V
G	N	A	G	Í	K	B	A	T	O
L	T	G	N	Y	O	K	U	Í	K
A	E	R	A	D	Č	Y	N	T	N
R	T	A	U	U	L	Á	CH	CH	Ú
A	D	CH	Í	F	V	A	R	P	L
V	L	Á	K	O	K	Ř	I	E	O
Z	R	A	K	N	J	S	E	Ř	V

Tajenku nám zašlete na náš e-mail redakce@noviny-robinson.cz do 10. října, tři z vás vylosujeme a odměníme.

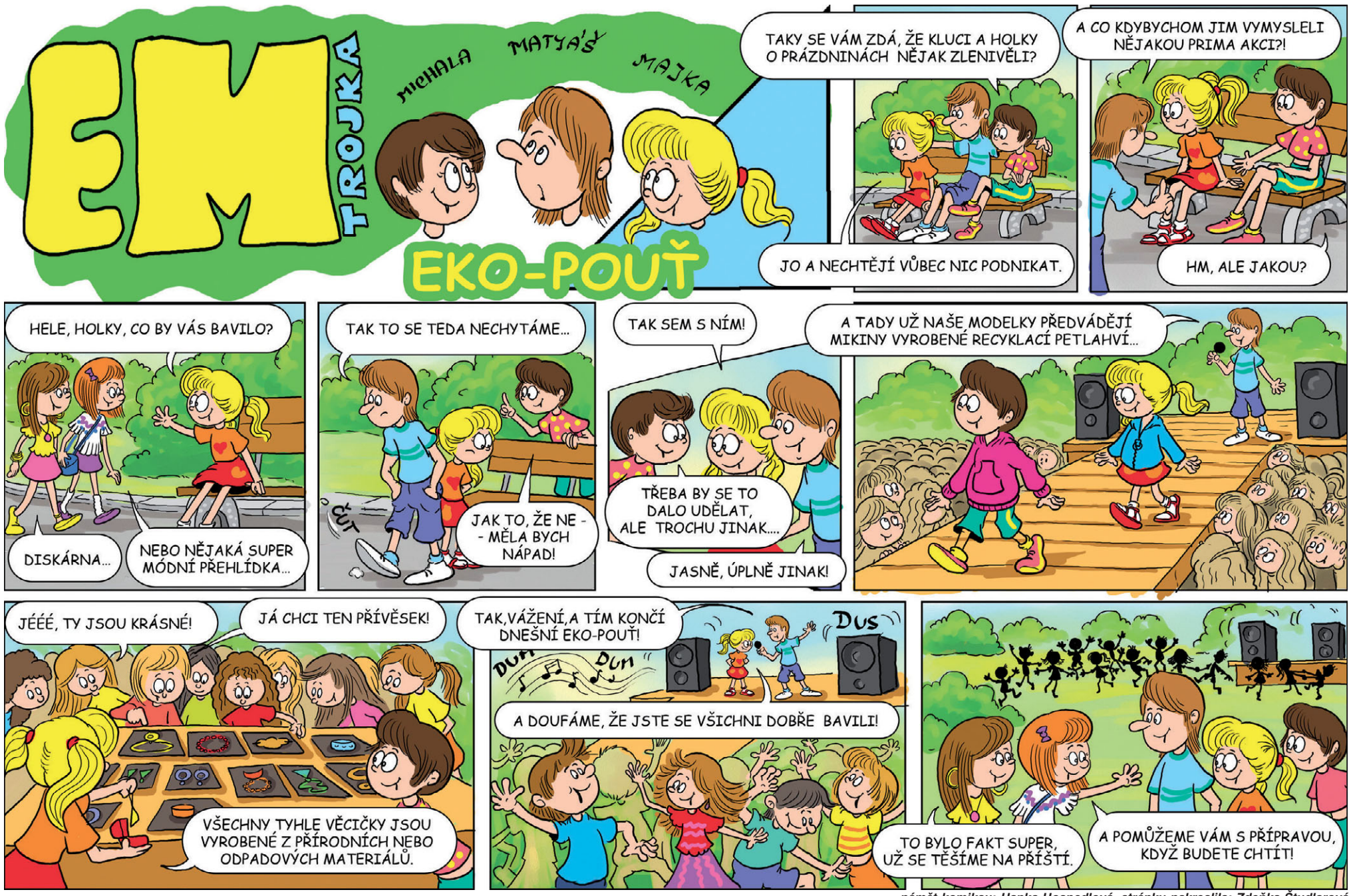

námět komiksu: Hanka Hosnedlová, stránku nakreslila: Zdeňka Študlarová

Ve stylu hippies se konalo krátce před koncem uplynulého školního roku nevšední setkání ekotýmů v areálu Jihočeské univerzity. Akci připravilo sdružení Cassiopeia a její program byl víc než bohatý. Že nevíte, co znamená slovo hippies? Tak to bylo neformální hnutí mladých lidí v 60. letech minulého století, které zachvátilo snad půlku světa. Jeho stoupenci nosili dlouhé vlasy a hodně pestré oblečení se spoustou cinkrlátek, vyznávali mír, lásku a volnost a jejich symbolem byly květiny.

Ekologie, škola a hippies

V popředí Míša Černá a Anička Kostohryzová.

Nevím, u koho se chlapci a děvčata z týmů přítomných na červnovém jihočeském setkání informovali, možná u svých babiček, ale jejich vystrojení bylo přesně v daném duchu.

Jako by to holčičí a klučičí shromáždění rozkvetlo barvami. Bylo by asi hříchem neudělat právě z kostýmů soutěžní přehlídku nejoriginálnějšího oblečení, komentovanou vždy vybraným spíkrem z týmu.

Ne všechny přihlášené školy ovšem mohly uvolnit pro tento celodenní projekt své zástupce, jak nás informoval koordinátor celé akce Petr Vogeltanz. Takže týmy ze ZŠ a ZUŠ Bezdrevská, která je držitelem prestižního titulu Ekoškola, ZŠ Lhenice a Speciální školy Tábor doplnili pak další žáci osmé třídy z Bezdrevské. Pro ty byla návštěva zábavného soutěžního programu odměnou za vítězství v celoroční soutěži mimoškolních aktivit.

Ovšem náplň setkání sázela nejen na vzhled, ale i na znalosti a šikovnost přítomných školáků ze šestých až osmých tříd. A musím říci, že vynalézavé soutěžní disciplíny daly dětem opravdu zabrat. Řekněte sami – uměli byste určit pětici rostlin, z jejichž kořenů, stonku, listů a květů byla sestavena zvláštní soutěžní rostlinka? Anebo připravit pohoštění z daných biopotravin v podobě tvarohu, zeleniny, bylinek a chleba? A soutěžící nejenže dokázali vyrobit skutečně chutné pomazánky, ale ještě připravili pro všechny přítomné vkusně naaranžované svačiny. Ani se nemusíte ptát, jestli chutnaly.

Jiná soutěžní disciplína se podobala televizní soutěži – žáci měli uhodnout, k čemu sloužil připravený neznámý předmět, ze kterého se v konečné fázi vyklubal hudební nástroj. A hudbě byly věnovány i hádanky v podobě ukázek, u nichž měli soutěžící určit nejen název skladby či skupiny, ale i interpreta. A obratnost v mluvení vyžadovalo i soutěžní minutové vyprávění na vylosované téma. Zkuste si to sami na nečisto, jestli byste dokázali smysluplně řečnit jednu minutu bez přestávky třeba o tělocviku, písemce z matematiky nebo školním výletě.

A to nemluvím o různých doplňkových přednáškách, cestopisném vyprávění, exkurzi do laboratoře nebo o botanické vycházce, jejímž zlatým hřebem byl odchyt a kroužkování ptactva.

Tak bohatě a poutavě naplněný den asi kluci a děvčata hned tak zase nezažijí a budou na něj vzpomínat nejméně do dalšího školního roku. Potvrdila mi to i Anička Kostohryzová ze 6. C, která pracuje v ekotýmu od samého jeho počátku: „Je to fakticky dobrá a užitečná věc a jsem moc ráda, že nám škola umožňuje takové uplatnění. Někteří se do ekotýmu přihlásili, protože si mysleli, že se ulejou z vyučování, ale když viděli, že je to dlouhodobá a náročná práce, tak odpadli. My, co jsme vydrželi, bychom ale do toho šli klidně znovu.“ A k tomu jí horlivě přitakávala i její kamarádka Míša Černá ze 6. B.

Vavříny vítězství si odnesl ostřílený ekotým z Bezdrevské, ale jak řekla tamější učitelka Marie Pešková, která má velký podíl nejen na vzniku ekotýmu, ale na ekologických aktivitách školy vůbec: „ Zvítězil sice náš ekotým, ale odměny a skvělé zážitky si odnesli všichni soutěžící i diváci.“ A vlastně i my čtenáři, pro které může být podobné dění skvělou inspirací pro nový školní rok.

Pozorné publikum.

Příprava svačiny

Přednášející.

text: Hanka Hosnedlová
foto: Marie Pešková, Hanka Hosnedlová

Odpovědnost za mazlíčka

Můj malý bráška Mirek, který v červnu skončil třetí třídu, si za vysvědčení se samými jedničkami přál pejska. O tomhle přání mluvil vlastně už hodně dlouho. Nejdřív si ho přál ke vstupu do první třídy, pak k Ježíšku, k narozeninám a pořád otravoval jak mamku s taťkou, tak babičku a dědu. Na výletech se vrhal ke každému psovi, kterého jsme potkali. Je div, že ho některý z nich nepokousal. Každou chvíli chodil taky ke kamarádovi Josífkovi, který bydlel v rodinné vilce, a měli na zahradě psa Baryka. U nás je to složitější – bydlíme totiž v paneláku a ještě ke všemu na velkém sídlišti.

Když ale Mirek začal zase před vysvědčením se svým škemráním, a dokonce prohlásil, že si pejska přímo „nábožně“ přeje, zdálo se, že naši jsou už skoro ochotní kývnout. A jejich poslední váhání zlomila babička, když prohlásila, že dítě se musí učit lásce ke zvířatům.

Tak dostal bráška na konci školního roku Markýze. No, on to byl spíš ještě Markýzek, protože to bylo malé, šedobílé hravé štěně, které se v pohodě vešlo do nákupní tašky. Mirkovo nadšení neznalo mezí, dokonce s Markýzem chtěl spát v posteli. Ale když viděl všechny ty loužičky, které za sebou náš mazlíček nechával, dal se přesvědčit, že to nejde.

Jenomže prázdniny zdaleka nemají tak pevný řád jako školní rok, a tak chtěl Mirek běhat s kluky, chodit s nimi na hřiště, do lesíka a na plovárnu, ale co s Markýzem? Ten leckam ani nesměl. A Mirek na něj zapomínal stále častěji. Kolikrát, když mamka s taťkou přišli z práce, seděl Markýz v chodbě u dveří a lítostivě kňučel. Stalo se dokonce, že neměl ani vodu v misce. A venčit jsme ho chodili my tři daleko častěji než Mirek.

Taťka navrhoval, že Markýze odvezeme do útulku, když se o něj Mirek nedokáže postarat, ale mně to bylo líto. Už jsem si přítulného pejska oblíbila. Věděla jsem ovšem, že pojedu na letní tábor a pak k babičce kamarádky, že tedy nejméně měsíc bude Markýz bez mého dozoru a pomoci.

Pak ale přišla babička a udělala Mirkovi v pokojíku přednášku o odpovědnosti. Nevím, co mu přesně říkala, ale viděla jsem, že mu nechala na stolku knížku Malý princ od Exupéryho. Po večeři se Mirek zkroušeně zeptal, jestli bychom byli ochotní mu s Markýzem pomáhat – třeba se střídat s venčením, ostatní že zajistí sám nebo s kamarády. Udělali jsme rozpis služeb a ono to zatím funguje. Zatím...

Vím ale, že ne vždycky to dopadne takhle dobře. Útulky jsou plné odložených psů a ještě hůř dopadnou ti mazlíčci, které jejich nezodpovědní páníčci nechají někde v lese nebo na ulici. Ale to vy byste nikdy neudělali, viďte?!

Marcela

Plné rance tolerance

Letos jsme část prázdnin strávili s rodiči a jejich přáteli na vodě. Jeli jsme Vltavu a byli jsme tím nadšeni. Bylo to pro nás nové a navíc i dobrodružství. Vůbec nám nevadilo, že jsme se párkrát „udělali“, jak se říká v řeči vodáků – tedy vykoupali i s lodí. Bezvadné byly i večery v kempech, kde se opékaly buřty a zpívalo se při kytarách.

Jediným mráčkem na téhle obloze bylo chování některých „taky vodáků“. Vystupovali jako velcí znalci a suveréni, jako zkušení vodáci, ale když bylo třeba pomoci, tak se žádný z nich vůbec nenamáhal. Třeba chytit loď, která nám uplavala.

Anebo nám půjčit sirky, když ty naše se namočily. Když nám ve větru a krupobití ulétl stan, měli z toho legraci, ale vůbec je nenapadlo, že by nám měli pomoci ho zachytit.

Ale naprosto s jistotou počítali s naším pochopením, když si přišli půjčit olej na pečení, když večer zmoženi pivem klopýtali o naše stany nebo se jim zpěvavý večírek protáhl přes půlnoc. Prostě, jak řekl táta: „Plné rance tolerance, ale od druhého!“

Tenhle můj článek zcela určitě nikdo z nich číst nebude, ale já to píši proto, aby se náhodou z některých našich kluků a holek nestali právě takoví bezohlední paňáci, kteří nejsou ani na vodě, ani v kempu vítaní.

Barbora

Překonat strach

Asi stejně tak jako většina lidí jste byli přesvědčeni, že správný hrdina je ten, kdo se nebojí, neohroženě a bez rozmýšlení vstupuje do dramatických okamžiků, bez zaváhání nasazuje život v nejrůznějších situacích. Nakonec jsme v tom takřka denně utvrzováni akčními filmy z televizní obrazovky i v kinech. Možná, že by se mnozí z vás chtěli takovým filmovým hrdinům vyrovnat, a tak se je snaží napodobovat.

Ale život je naprosto o něčem jiném. Ve skutečnosti je totiž hrdinstvím to, že dokážete překonat svůj strach. Oprávněný strach. Třeba skočit do vody pro topícího se kamaráda, zastat se slabšího při klučičí rvačce, říct do očí populární spolužačce své výhrady k jejímu chování nebo se jen docela obyčejně přiznat, když něco vyvedete...

Sice o vás nikdo nebude psát oslavné články, točit filmy, ale zcela určitě získáte úctu a obdiv svého okolí.

A věřte mi, rozhodně to stojí za to. ***-red-***

Co bych změnil(a) ve svém městě, ve své vesnici, kde bydlím – bylo inspirativní téma letošní soutěže pro malé novináře. Tu vyhlašoval jako obvykle Syndikát jihočeských novinářů pod záštitou Jany Krejsové, krajské radní pro školství. Daný námět mohli ti, kteří uvažují o novinářské kariéře, zpracovat jakoukoliv žurnalistickou formou, ať již jako zprávu, fejeton, komentář, sloupek, reportáž, poznámku či rozhovor. Ale měli i možnost využít fotografie, hlasové či obrazové nahrávky. Dnes vám přinášíme ukázku vítězné práce Karolíny Irrové z Hluboké nad Vltavou, v té době ještě žačky třetí třídy:

Co bych změnila v našem městě?

Chtěla bych krásné chodníky, ale ne jen tak ledajaké. Ony by totiž vedly do delfinária a Disneylandu. Každý den, hned po škole, bych chvátala za Mickey Mousem. Popelka by mi uvařila oběd. Na horské dráze bych jezdila s kačerem Donaldem. Na ruském kole by byl se mnou Pluto. A s Minie se moc krásně protančí celé odpoledne. A večer honem do delfinária. Asi bych plavala s delfíny. Nebo jim házela míčky. A už by tu byl čas vrátit se domů. Nejdříve by se Petr Pan se mnou proletěl nad celým městem. Letíme nad naším domem a maminka mi mává – ale co to slyším – „Karolínko, vstávat!“ Snídám, jdu do školy. A po škole? To je fajn, že mohu být se svými kamarádkami. U nás na zahradě. A delfíni a pohádky? Tak to si nechám až na prázdniny. Pojedeme za nimi na výlet!

Karolína

Čeho se bojím

Když byla v jedné základní škole zadána anketa na téma Čeho se nejvíc bojím, nestačili se učitelé divit, co všechno se dočetli. Aby byly odpovědi opravdu upřímné a pravdivé, byla anketa anonymní, to znamená, že se žáci pod své odpovědi nepodepisovali.

V nižších třídách se vyskytovaly zpovědi typu – bojím se výšek, tmy, jít do sklepa, dokonce bojím se bubáka, ale i třeba bezdomovců, „vejtahů“ z vyšších tříd nebo přiznání bojím se pětky v žákovské knížce, tátova pásku, rajské polévky ve školní jídelně či paní N. z přízemí, která nás pořád hubuje.

Ve vyšších třídách už se objevují názory podstatnější – bojím se nemoci, úrazu, smrti, ztráty rodičů, chudoby, že táta bude bez práce, ale také třeba bojím se nespravedlnosti, falešnosti, šikany... A to už jsou témata, o kterých je třeba popovídat si mnohem šířeji.

Nechcete nám napsat, čeho se bojíte vy a proč? A abychom šli ve stopách zmíněné ankety, můžete se klidně podepsat jiným jménem, anebo vůbec. A my to pak s vámi na stránkách Robinsona rozebereme. Souhlasíte? ***-red-***

Zoo noviny

3. číslo 2012 / zdarma

ZOO OHRADA

Zoo Ohrada, 373 41 Hluboká nad Vltavou, tel.: 387 002 211, fax: 387 965 445, e-mail: info@zoo-ohrada.cz, www.zoo-ohrada.cz

Ahoj kluci a holky, ahoj dospěláci!

Původně jsem byl i zvířetem střední Evropy, ale jaksi jsem tady byl někdy v 15. století vyhuben, takže mě můžete vidět především, když si vyjedete na sever Evropy, do Asie nebo do Severní Ameriky. Do přírody Čech už se ale zase vracím, přichází sem moji příbuzní z Polska, aby se tady usadili, a můžete být rádi, že zrovna v jižních Čechách – na Třeboňsku a na Šumavě – byste na nás mohli při sbírání hub narazit. Umíme se ale velmi dobře schovávat...

Patřím do čeledi jelenovitých a jsem jejím největším žijícím zástupcem. Vědci si jednou dali práci a zkoumali, kdo je můj nejbližší příbuzný mezi jelenovitými. A světe div se, je to srnec obecný! Tak jsme se stali kámoši. Já jsem ještě drobeček, je mi teprve rok, takže vážím pouhých 180 kilo. Ale v dospělosti budu těžký mezi 320 – 450 kilogramy. Dlouhý můžu být 2 a 3 metry. Samice – losice jsou pochopitelně lehčí, váží mezi 275 – 375 kilogramy.

Dospíváme okolo 2,5 roku – v tomto věku už budu mít parohy – a dožíváme se až 20 let. Když se vrátím k parohům, tak svým tvarem připomínají lopaty a mohou vážit až 20 kilo. To není žádná sranda, něco tak těžkého nosit. Každý rok je shazujeme.

Barvu srsti máme šedohnědou až černou a na krku nám roste hříva. Hlavu máme protáhlou a končí nám silným přečnívajícím horním pyskem, takže nám nenaprší do tlamy.

Velmi dobře se pohybujeme v měkké půdě, a to díky roztažitelným spárkům na nohách, takže máme velkou našlapovací plochu. Jsme dobří plavci a pozor, můžeme běhat rychlostí až 50 kilometrů za hodinu. Tak mě napadá, že bychom se klidně mohli pohybovat ve městě na silnici a přitom nezdržovali provoz, ha ha ha. No nic, to byl špatný vtip.

Říje probíhá od srpna do října a my samci se při ní ozýváme kvíkajícím nebo sténavým hlasem. V této době jsme trošku agresivní, takže můžeme – promiňte – zaútočit i na člověka nebo váš auťák. Ale příroda to tak chtěla. Pak žijeme sami, kdežto samice s mláďaty v malých skupinkách.

Čekám vás v zadní části zoo za restaurací, a pokud mě neuvidíte, tak se šlechtím, neboť ke mně mají přibýt ještě dvě samičky, tak abych se jim líbil. Takže pa pa

Váš LOS EVROPSKÝ

KALENDÁŘ AKCÍ 2012

6. 10. sobota
Den zvířat

3. 11. sobota
Strašidelná zoo

2. 12. neděle
Putování za Mikulášem

24. 12. pondělí
Štědrý den v zoo

Toto je předpokládaný plán akcí do konce roku 2012. Případné změny budou včas uveřejněny na našich internetových stránkách www.zoo-ohrada.cz

Tentokrát si představíme další zvíře ohrožené vyhubením, jedná se o kopytníka z oblasti jihovýchodní Asie.

Kampaň za záchranu velkých zvířat jihovýchodní Asie

Sambar skvrnitý

vzácný jelen z Filipín

Jde o drobného sudokopytníka, který žije ve volné přírodě jen na filipínských Západních Visajanských ostrovech – Panay a Negros. Jedná tedy o tzv. endemita.

Sambaři patří k nejohroženějším druhům zvířat, jejichž přirozené prostředí se stále zmenšuje. Přestože jsou chráněni, místní obyvatelé je stále loví pro maso a trofeje. V přírodě se vyskytuje už jen několik stovek jedinců.

Tato drobná jelenovitá zvířata žijí v deštných subtropických pralesích a jsou aktivní převážně v noci. V kohoutku dorůstají jen asi 70 cm a váží až 80 kg. Jejich potrava se skládá z travin, bylin, listů keřů a pupenů. Tu a tam byli pozorováni sambaři plovoucí v moři, kteří za odlivu spásali mořské řasy. Samci žijí kromě doby říje v mládeneckých skupinách, při nebezpečí vydávají štěkavé výstražné signály. Během říje se samci ozývají pronikavým troubením. Samice mívají po 240 dnech březosti většinou jedno mládě, které je skvrnité. K odstavení dochází asi po 6 měsících.

Někdy bývá sambar skvrnitý nazýván jelenem prince Alfréda.

foto: Petr Vobořil

ZOO KVÍZ

Odpověz správně na otázky a z písmen u odpovědí se dozvíš jména našich medvědů hnědých.

1. **Kde kromě Austrálie žije klokan rudokrký?**
   k) Grónsko
   b) Tasmánie
   m) Kuba

2. **Medvěd hnědý žije**
   a) v rodinných skupinách
   e) samotářsky
   o) ve smečkách

3. **Mezi jaké šelmy patří vydra?**
   n) lasicovité
   ž) psovité
   t) medvědovité

4. **Kde má lemur kata umístěny pachové žlázy?**
   a) na předloktí
   s) na ocase
   u) za krkem

5. **Surikata dokáže ulovit**
   h) leguána
   r) dravého ptáka
   d) štíra

6. **Umí los plavat?**
   j) ne
   i) velmi dobře
   f) ano, ale vody se bojí

7. **Kde žije krajta královská?**
   c) v afrických savanách
   n) v amerických pralesech
   š) v australském buši

8. **Nejběžnější sovou v ČR je**
   č) sýček obecný
   k) puštík obecný
   o) sova pálená

Správné odpovědi: 1b, 2e, 3n, 4a, 5d, 6i, 7c, 8k

ŠKOLNÍ VÝPRAVY DO ZOO

Zpestřete si hodiny přírodopisu, biologie či ekologie nejen návštěvou zoo, ale i některým z našich vzdělávacích programů. Programy nabízíme pro všechny typy škol.

Kdo žije na louce?

Víte, co se děje na louce? Kteří živočichové tam žijí? Na kterou kytičku přiletí včelka?
Kam si motýli schovávají sosák? Kdo staví lapací sítě? O tom všem si budeme povídat a také si hrát.

Program je vhodný pro MŠ a 1.tř. ZŠ

Celou nabídku vzdělávacích programů a bližší informace naleznete na **www.zoo-ohrada.cz**,
kde si program můžete objednat přes elektronický formulář
nebo kontaktujte naše vzdělávací oddělení na telefonním čísle 387 00 22 12.

NOVINKY VE ZKRATCE

Babyboom v zoo pokračuje

19. 5. 2012 se našemu rysímu páru – Doxovi a Sedmičce – narodilo mládě. Při jeho pozdějším čipování a očkování jsme odhalili, že je to rysí sameček. Jméno ještě hledáme.

Rozrostlo se nám hejno plameňáků růžových, o 13 mláďat. Také ve vedlejším výběhu pelikánů bílých se letos „zadařilo“, a dokonce hned 3krát. Mláďata na svět přivedli také mandelíci, kolpíci, psouni, nosálové a kozy holandské zakrslé v kontaktní zoo.

4. 7. 2012 se rozrostla i rodina oslů domácích. Oslí holčička se má čile k světu. A v pavilonu Matamata došlo 2.8. 2012 k další radostné události. Tamarínům vousatým přinesl čáp jedno mládě:–). Tatínek se o ně vzorně stará, jak je u těchto opiček obvyklé. Matce ho předává jen na krmení.

Nepřehlédnutelný přírůstek

7.6. 2012 se do zoo přistěhoval nový obyvatel. Jedná se o samečka losa evropského s netradičním jménem Brutus. Nyní je to ještě mládě, ale v dospělosti bude asi dva metry vysoký a může vážit až 600 kilogramů. Bude tedy určitě největším zvířetem v naší zoo.

Konec kamarádství

Koncem června, kdy se voda ve výběhu krokodýlů nilských dostatečně ohřála, jsme náš pár mohli vypustit z jejich zimoviště. Bohužel, asi 50letá samice se chtěla s asi 25letým samcem až příliš kamarádit a necitlivě ho chytala za ocas:–). Aby mu nechtěně neublížila, musel být oddělen a přemístěn zpět do vnitřního bazénu.